

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Milada Dagmar Vorlíčková

„Vždycky jsem chodila jenom do holčíčí školy. A chodilo nás čtyřicet do třídy.“

Paní Miladě Dagmar Vorlíčkové je devadesát tři let. Celý svůj život bydlí na Praze 7. Život jí ovlivnila jak politika, tak válka. Dokonce zasáhla i do jejího vzdělávání.

„Vlastně jsem končila školu, ne já, ale všichni děti, v roce 44, v červenci, a rok 45 už nás vyhnali ze školy a už jsme tam nešli.“

Války byla zkrátka všudypřítomná. A samozřejmě jí neunikla ani doma.

„No musím vám říct, že když jsem stála na terase v domě a viděla jsem jak padají ty bomby 14. února na Prahu, tak jsem se vůbec nebála, ale to nikoli proto, že jsem byla statečná, ale protože jsem byla hloupá a nevěděla jsem, co by se mohlo stát. Sice jsem věděla – měli jsme místo prádelny, říkali tomu kryt, přitom to byla prádelna pod barákem a kdyby tam spadla jedna zeď tak tam zůstaneme úplně všichni. Ale to jsme prostě nevěděli. Nějak jsme si to nepřipouštěli, až toho čtrnáctého února.“

S koncem války nastaly veselejší časy. Třeba když zrušili potravinové lístky.

„Koupím si tři buřty a najednou je sním, tři buřty. A čokoládový bonbon si koupím!“

Měla ale mnohem větší starosti.

„Když přijeli Rusové, tak jsme je skutečně vítali všichni. My byli šťastní! A když pak bylo, když Beneš mě odvolat ty ministry, tak jsme říkali: No tak oni snad ty komunisti nejsou tak špatný, když teda ty Rusové nás osvobodili. A vlastně dyť i ty Němci po těch komunistech šli a zavírali je. No tak my blbci jsme ty komunisty volili, v tom roce 48. No nepochopitelný, že jsme to tenkrát dovolili. Ale to všechno jenom proto, že jsme si opravdu mysleli, že ty Rusové nejsou takový špatný.“

Přesto všechno ale paní Vorlíčková říká, že měla šťastný život. Setkání s manželem a narození dítěte nám popisovala s širokým úsměvem. Se svým mužem se seznámila docela poeticky – v tanečních.

„A byla jsem přesvědčena, že je to nejošklivější kluk v tanečních a že bude úplně nejbáječnější.“

Svůj život zasvětila trénování v Sokole a její velkou vášní byly spartakiády.

„Najednou jsem začla dělat cvičitelku... cvičila jsem, cvičila... a ty starší ženy končily ve funkci cvičitelek, zbyla jsem tam já sama, a třicet let jsem dělala sama cvičitelku žen. Udělala jsem pět spartakiád.“

Na závěr se s námi paní Vorlíčková podělila o nejednu radu do života.

„Nevdávat se brzo! Do třiceti, do třiceti nic, užívejte si života! Čtěte Hobuleť, děvčata! Chodte, cvičte, běhejte... a čtěte, čtěte, čtěte... a jazyky, vzdělávejte se, kdybyste byly úplně blbí a uměly jedinej jazyk, tak máte vyhráno!“